

hvad jeg har villet sige, og da han nu Punkt for Punkt med ethvert Stridt saae, at han ikke kunde mobbevise det — jeg skal tillade mig efterhaanden at oplyse det ærede Medlem Punkt for Punkt derom —, saa griber det ærede Medlem det mest fortvivlede af alle de Midler, noget Menneſte kan gribe til, nemlig Insinuationer, og saa kom det ærede Medlem til Slutning saa vidt — det gjorde mig ondt at maatte sige det — at han brugte som Argument mod mig et Stykke, der har staaet i en Avis, der inspireres af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgfreds (Dinesen), mod mig; desfra har det ærede Medlem maattet hente sit Hovedargument. Jeg beder det ærede Medlem at se, hvor vidt han nu er kommen. Han er kommen dertil, at han for at forsvare Noget, med Hensyn til hvilket han gjorde meget bedre i at sige: Jeg har baaret mig galt ad, jeg skal ikke gjøre det mere, griber til at hente Argumenter fra det ærede Medlem fra Frederiksberg Amts 3die Valgfreds. Jeg gratulerer det ærede Medlem dertil. Nu skal jeg imidlertid Punkt for Punkt tage disse Oplysninger frem, som det ærede Medlem gav, det vil sige disse Forsøg paa at forsvare sin Politikk. Jeg maa bede det ærede Thing undskyldte, hvis jeg skalde komme til at gaa temmelig meget i Detaillerne og komme til at omtale Thing, som maaste Alle kjende, men jeg tror ikke, det skader en Gang rigtigt at faae det oplyst. Efter at det ærede Medlem først har givet en lille Indledning om, at det naturligvis ikke er hans Mening at ville sige Noget om sin fremtidige Holdning — det kommer jeg tilbage til siden —, siger han, at nu vil han følge mit Angreb; det vil sige, det ærede Medlem havde fremsat forskellige Angreb paa Ryst imod Udvalgets Flertal, og saa tillod jeg mig at oplyse punktuelt, uden at gjøre det mindste Angreb, hvorledes det forholdt sig med disse Oplysninger. Dette falder det ærede Medlem et Angreb. Naar Sandheden er et Angreb, saa kan jeg ikke hjælpe det ærede Medlem, men det er ikke at være stærk, naar man er nødt til at indrømme noget Saadant strax, inden man begynder at forsvare sig. Dernæst siger det ærede Medlem: Hvorfor opgave vi ikke i Fjor disse to Punkter, naar det kun var Indholdet og ikke Formen, det dreiede sig om; naar ikke Formen havde væsentlig Betydning, hvorfor opgave vi da ikke disse to Punkter, Kronborg Amtstue og Stiftsmidlerne i Fjor, spørger det ærede Medlem, thi, siger han, det kunde vi let have gjort. Jeg svarer: fordi det paa dette Tidspunkt af praktiske Grunde var umuligt. Dersom det kunde være ſket, vilde saa det ærede Medlem ikke have gjort det, eller havde det ærede Medlem mulig den Bagtante at holde paa Formen uden Hensyn til, om han opnaaede Realitetensindholdet i de konstitutionelle Punkter, blot for at have noget Konstitutionelt. Jeg vilde gjerne høre, om det ærede Medlem vilde give os en Forklaring om

dette, thi det har det ærede Medlem aldrig sagt Noget om før. I Betænkningen i Fjor hævede han meget bestemt som Ordfører for Fællesudvalgets Indstillinger, at det var Realiteten, det kom an paa, og det ærede Medlem erindrer maaste, at han i Sommer skrev et Aktstykke sammen med mig, som fik forskellige Navne, og som maaste i Fremtiden vil føre os sammen andre Steder, hvor det ærede Medlem og jeg da kunne komme til at dele Godt og Ondt sammen. I dette Aktstykke udtaler det ærede Medlem, at Fællesudvalgets Repræsentanter fra det andet Thing ikke vilde angive nogen anden Form, hvorunder man kunde opnaa Realiteten med Hensyn til Stiftsmidlerne. Jeg maa antage, at det var det ærede Medlems Mening at sige det, fordi han mente, at det kunde nytte noget, at de angave en saadan Form, eller har han maaste ønsket, at man fra anden Side skulde vise en saadan Imødekommen at angive en saadan Form, for at han kunde tilbagevise den? Jeg antager, at naar det ærede Medlem klager over, at man fra den anden Side ikke vilde angive nogen Bei eller nogen Form, under hvilken Spørgsmaalet om Stiftsmidlerne kunde løses paa Finantsloven, at det da har været hans Mening, at der var en saadan anden Bei, som han selv ønskede at gaa. Men det ærede Medlem synes nu fuldstændig at have glemt, hvad han har skrevet i Sommer, saavel som det, han har skrevet i Betænkningen, og det laaber altsaa til, at det ærede Medlems Standpunkt med Hensyn til Stiftsmidlerne nu hverken er det, som det oprindeligt var, da han var Ordfører her i Salen for Finantsloven, nemlig at hindre Benyttelsen og Dispositionsretten over Midlerne, og heller ikke det, som det var blevet til, da vi sidst havde Spørgsmaalet om Stiftsmidlerne under Behandling, nemlig at faae dem opsørte paa Finantsloven, men at hans Stanpunkt i Dag er blevet det at finde en Form, som Landsthinget ikke kunde gaa ind paa. Hvis det er Tilfældet, beder jeg det ærede Medlem meddele mig det, men saa vilde jeg ønske, at han ikke havde underskrevet Aktstykket i Sommer, thi der har han sagt det Modsatte. Med Hensyn til Kronborg Amtstue er det let forstaaeligt, at det ikke kan hjælpe at indbringe et Forslag til Nedlæggelse af Kronborg Amtstue den sidste eller næstsidste Dag i en Session, thi da kan det ikke blive vedtaget. Det sidst forelagte Lovforslag viser tydeligt nok, at det ikke gaar saa grumme let at faae vedtaget et Lovforslag om Nedlæggelse af Kronborg Amtstue. Det har jo ogsaa været for i mange Udvalg her i Thinget, og der mangler en Behandling af Lovforslaget i det andet Thing. Det vilde altsaa have taget nogen Tid, inden dette Lovforslag kunde blive færdigt, og det ærede Medlem kan altsaa umuligt tro, at man saa let kunde bringe dette Spørgsmaal ud af Verden, som iøvrigt har temmelig liden Betydning, i alt Fald for alle andre Menneſter her i Landet, undtagen